

nebylo dost jiných hochů u vás,“ hněvala se Kristla. — „Pan otec řekl by: proti gustu žádný dišputát,“ usmála se babička.

Před vánočními svátky střídalo se povídání pohádek a zpívání písní s rozprávkami o pečení vánoček, jak má která bílou mouku, mnoho-li dá másla, děvčata povídaly o „slívání“ (olova), děti pak těšily se na vánočky, spouštění svíčiček, na Jezulátka a na koledu.

XII

Byl to zvyk jak ve mlýně, tak v myslivně i na Starém bělidle, že kdokoli přišel na Štědrý den a Boží hod, jíst a pít dostal do sytosti, a kdyby nikdo byl nepřišel, babička byla by šla hledat hosta na rozcestí. Jakou radost měla ale tenkrát, když znenadání přišel před Štědrým dnem syn Kašpar a bratrův syn z Olešnice. Celého půl dne radostí plakala a přes chvíli od pečení vánoček odběhovala do sednice, kde příchozí mezi dětmi seděli, aby se na syna podívala, aby se bratrovce zeptala, co dělá ten neb ta v Olešnici, a dětem opakovala nejednou: „Jak tuhle vidíte strejčka, tak byl v tváři také váš dědeček, jenže vzrůst po něm nemá.“ Děti prohlížely strejčky se všech stran, a velice se jim líbili, zvláště to, že mile na každou jejich otázku odpovídali. — Každý rok chtěly se děti postit, aby viděly zlaté prasátko, ale nikdy k tomu nedošlo, vůle byla dobrá, ale tělo slabé. Na Štědrý den štědře podělen byl kdekdo, i drůbež a dobytek dostaly vánočky, a po večeři vzala babička ode všeho, co k večeři bylo, po kousku, hodila polovičku do potoka, polovic zahrabala do sadu pod strom, aby voda čista a zdravá zůstala a země úrodná byla, všechny pak drobtý sesbírajíc hodila „ohni“, aby „neškodil“. Za chlívem třásla

Bětka bezem, volajíc: „Třesu, třesu bez, pověz ty mi, pes, kde můj milý dnes;“ a v světnici slívaly děvčata olovo a vosk a děti spouštěly svíčky v ořechových skořepinách na vodu. Jan tajně postrkoval mísu, v níž voda byla, aby se hnula, a skořápky, představující loďky života, od kraje ku středu se houpaly; pak volal radostně: „Dívejte se, já se daleko, daleko dostanu do světa!“ — „Ach milý hochu, až se dostaneš do proudu života, mezi víry a úskaliny, až budou vlny loďkou tvého života smejkat, pak budeš vzpomínat toužebně na tichý přístav, z něhož jsi vyplul,“ řekla si tiše matka, rozkrajujíc jablko chlapcovo „na štěstí“ ve příční polovici. Jádra tvořily hvězdu, tři *čisté* paprsky, dva pak byly neúplné, od červa sežrané. Odložíc je s povzdechem stranou, rozkrojila druhé pro Barunku, a vidouc opět hvězdu zatemnělou, povídala si: „Tedy ani jeden ani druhý nebude úplně šťasten!“ Rozkrojila ještě pro Vilímka i Adelku, a v těch byly zdravé hvězdičky o čtyřech paprscích. „Ty snad,“ myslila matka, a Adelka vytrhla ji z myšlení, stěžujíc si právě, že její lodička nechce plout od kraje a svíčka že už dohořívá. — „Však moje také zhasíná a nepřišla daleko,“ pravil Vilím. Vtom trkl zase někdo do nádoby, voda se rychle rozhoupala a lodičky uprostřed plující se potopily. „Hečte, hečte, vy dříve umřete než my!“ zvolala Adelka s Vilímkem. — „Co je víc, jen když jsme byli daleko,“ odpověděla Barunka a Jan přisvědčil, matka ale smutně dívala se na ta zhaslá světla a předtucha zmocnila se její duše, není-li přece ta nevinná dětská hra věštbou jich budoucnosti. — „Přinese nám Jezulátko něco?“ ptaly se děti babičky potajmo, když se začalo uklízet se stolu. — „To já nemohu vědět, uslyšíte, jestli zazvoní,“ řekla babička. Děti menší postavily se k oknu míníce, že Jezulátko musí jít okolo oken a že je uslyší. — „Což nevíte, že není Jezulátko vidět ani slyšet?“ pravila ba-

bička. „Jezulátko sedí v nebi na světlém trůnu a posílá dárky hodným dětem po andělich, kteří je přinášejí na zlatých oblacích. Neslyšíte nic než zvonků hraní.“ Děti se dívaly do oken, nábožně babičku poslouchajíce. Vtom kmitla okolo oken světlá zář a zvenku zazněl hlas zvonku. Děti sepjaly ruce, Adelka pak šeptala tiše: „Babičko, to světlo bylo Jezulátko, vidíte?“ Babička přisvědčila, vtom také matka do dveří vcházela, oznamujíc dětem, že v babiččině světnici Jezulátko jim nadělilo. To byl shon, to bylo radosti, když viděly osvětlený, okrášlený strom a pod ním krásných darů! Babička sice neznala ten způsob, mezi lidem se to nedělalo, ale líbil se jí; dlouho před vánocemi vždy už sama pamatovala na strom a dceři okrašlovat ho pomohla. „V Nise a v Kladsku panuje vesměs ten způsob; víš-li pak se pamatovat, Kašpare, byl jsi tenkrát, když jsme tam byli, už hodný hoch?“ pravila babička synovi, nechajíc děti těšit se s dary a usednouc vedle něho ke kamnům. — „Jak bych se nepamatoval; hezký to zvyk a dobře, Terezko, děláš, žes ho zavedla; budou to někdy dětem krásné vzpomínky, až se octnou v trudech života. Na ten den si člověk dokonce v cizině nejraději vzpomíná, já to zkusil po kolik let, co jsem ve světě byl. Dost dobře jsem se mnohdy měl u mistra, ale vždy jsem si myslil: Kýž bych seděl raději u matky a měl kaši s medem, buchtičky s makovou odvárkou a hrách se zelím, všecka ta dobrá jídla bych vám za to dal.“ — „Naše jídla,“ usmála se babička a přikývla hlavou; „ale ještě jsi zapomněl sušenou míchaninu (ovoce).“ — „To víte, o to jsem nehrubě dbal; v Dobrušce říkají tomu muzika. Na něco jiného jsem ale vzpomínával, co jsme všickni rádi poslouchávali.“ — „Však já vím, co myslíš: pastýřskou koledu, to je zde také, počkej, uslyšíš to zanedlouho,“ pravila babička, a sotva to dořekla, ozvala se zvenčí u okna pastýřská trouba. Nejdřív odtroubil

melodii pastýřské písně kolední, pak začal zpívat: „Vzhůru vstaňte, pastýřkové, hlasná novina, spasitel se nám narodil v Betlemě v chlívě“ atd. — „Máš pravdu, Kašpare, kdybych neslyšela tu píseň, ani by mi Boží hod nepřicházel tak veselý,“ pravila babička, poslouchajíc s potěšením. Pak ale šla ven a naložila pastýřovi do mošny výsluhu.

Na Štěpána šli chlapci na koledu do mlýna a do myslivny; kdyby nebyli přišli, panímáma byla by myslila, že na ně strop spadl, a sama by byla na Staré bělidlo přiběhla. Bertík a Frantík zase navzájem dolů přišli koledovat. Uběhly vánoční hody; děti povídaly si už zase, že přijdou Tři krále a pan učitel že přijde psát tři krále na dvěře a koledovat, a po Třech králích slavily přástevnice teprv „dlouhou noc“. Ovšem na Starém bělidle a ve mlýně nebylo to jako ve vsi, kde bylo mnoho chasy; tam si volili královnu a krále, byla muzika, strojila se přeslice a vrkoč se dával. Na Starém bělidle vystrojila se dobrá večere, přástevnice sešly se, zpívalo se, jedlo, pilo, a když tu najednou za dveřmi ozval se flašinetl, začalo se v kuchyni tančit. Přišel také Tomeš, pan otec i myslivec, přišli ještě někteří, a taneček byl spořádán. Kuchyň byla ovšem cihlami vyložena, ale děvčata si z toho nic nedělaly, a kterým líto bylo střevíců, tancovaly bosy. „No, jakpak babičko, mohli bychom spolu trochu faldy provětrat?“ šklíbil se pan otec, přijda ze sednice, kde staří seděli, do kuchyně mezi tancující, kdež i babička byla, neboť musela dohlížet na tu malou drůbež, která se pletla vprostřed kole spolu se Sultánem a Tyrlem. „I milý pane otče, bývaly časy, kde jsem nedbala, třebaš plné nohy krvavých mozolů byly, jen když jsem tančila. Jak jsem se v hospodě nebo v létě na mlatě ukázala, už křičeli hoši: Madlena je tu, hrajte kalamajku, vrtáka! Hajdy, Madla letěla do kola. Ale teď, ty můj milý bože,

jsem jako pára nad hrncem.“ — „Což je o to, vy jste ještě jako křepelka, babičko, mohli bychom přece zkusit taneček,“ mínil pan otec, zatoče pikslu mezi prstami. — „Tuhle je tanečnice, pane otče, ta zná se točit jak vřeteno,“ smála se babička, berouc za ruku mladou Tomšovou, kteráž právě stála za panem otcem a rozmluvu jejich poslouchala. Vesele vzala mladá žena pana otce za ruku, Kudrnovi řekla, aby zahrál tu první zvolna. Kudrna drže v jedné ruce kus jahelníka, z něhož pro ukrácení chvíle jedl, spustil sousedskou, a pan otec musel chtěj nechtěj do kola a chasa pustila se do tleskání, až panímámy vyšly ze sednice podívat se, co se to bylo přihodilo. Když tam byly, vzal Tomeš paní mlynářku k tanci, pan otec roztancován provedl hospodyně a tak si chvíli i ti staří proskočili, babička pak se panu otci smála. — A sotva bylo po „dlouhé noci“, již byly zase hody ve mlýně, zabíjeli prase, smažili šišky, při čemž museli být přátelé ze Starého bělidla a pan myslivec; pan otec poslal pro ně sáně. Později byla ta sláva v myslivně a nejposledněji u Prošků. A tu zase přišli jednoho dne s Dorotou. Králem Diokleciánem byl Kudrnův Václav, Dorota panna byla jeho sestra Lída, dva dvořenínové, soudce, kat a jeho holomci byli chlapci, snad ze Žernova. Holomci a dvořenínové nesli mošinky na dary. Před Proškovic byla dlouhá sklouzačka, tam se obyčejně páni herci zastavili a trochu se klouzali; Dorota panna se na ně dívala zkroušeně, zimou se třesouc. Pobízela je sice, aby šli, ale její hlas proti tolikerym hlasům nevystačil, a musela mnohdy být svědkyní jejich hrudování se, jestli jeden druhého při klouzání strčil. Konečně vešli do stavení, kde je psi s náramným štěkotem vítali, děti ale s radostí. U kamen si spravovali šat a složili mošny. Byl to jednoduchý oblek; Dorota panna měla bratrovy boty, přes svoje sukně bílé kamrtuchové šaty, vypůjčené od Mančinky, na krku ko-

rále, místo roušky máminu bílou plachetku a na ní papírovou korunku. Chlapci měli přes oblek bílé košile, okolo pasů strakaté šátky, papírové čepice. Dioklecián měl také korunu a měl plášť přes ramena viset, máminu květovanou nedělní zástěru, kterou mu ze zvláštní ochoty zapůjčila. Když se trochu ohřáli, postavili se doprostřed sednice a začali svůj kus provozovat; děti ho sice slyšely každyčkový rok, ale vždy se jim velice líbil. Když pak král Dioklecián pohan Dorotu pannu křesťanku odsoudí, aby umřela rukou katovskou, vezmou ji holomci pod paždí a vedou na popraviště, kde na ni kat s napřaženým mečem čeká a s hrozným pathosem zvolá: „Doroto panno, klekej, nic se mého meče nelekej, skloň jen hlavu hrdinsky, setnu já ti ji mistrovsky!“ Dorota panna klekne, skloní hlavu a kat setne jí korunku s hlavy, již holomci zdvihnou. Pak se všickni pokloní, Dorota panna dá si korunu zase na hlavu a postaví se ke dveřím do kouta. „Vidíme, jak to ty děti hezky umějí, až milo poslouchat,“ povídá Vorša. Babička je také velice pochválí a hojně obdarování vyhrnou se herci ze dveří. Za stavením prohlídnou si, co dostali; potravu král rozdělí hned, ale peníze strčí do své kapsy, poněvadž on co ředitel celé výpravy jedině právo k tomu měl a také výlohy a odpovědnost na sobě jedině nesl. Po takovémto spravedlivém rozdělení pustili se herci k Rýznburku. Proškovice děti průpovědi opakovaly si po kolik dní z těch deklamací a provozovaly Dorotu. Jediná matka nemůže pochopit, jak se komu taková hloupost líbit může. — A tu už zase byly „ostatky“ a v neděli přijely z města pěkné saně, na koních rolničky, které na dvorku tak silně zazvonily, kdykoli sebou koně pohnuli, že vrána, zimní to navštěvovatelka Proškovice záspí, rychle uletěla na jeřáb, a kury i vrabci s velikým podivením na spřežení se dívali, myslíce si asi: Pro pána krále, copak to má být! Přijeli

pro rodinu Proškovíc, aby jeli na masopust ke kmotrovi Stanickému do městečka. Babička ale nikdy nechtěla jeti, říkala: „Co tam, nechte mne doma, já se mezi panstvo nehodím.“ Stanických byli hodní, vlídní lidé, ale že tam byl hostinec, přišlo rozličných hostů, i na kolik mil, a to nebyla společnost pro skromnou babičku. Když večer přijely domů, vypravovaly děti babičce, co měly dobrého, přinesly jí výsluhu, chválily hlučnou muziku, kterou slyšely, a povídaly, kdo tam všecko byl. „A hádejte, koho jsme tam ještě viděli?“ pravil Jan. — „Nu, kohopak?“ babička na to. — „Kupce Vlacha, co k nám jezdí a co nám dává vždy fíky. Ale vy byste ho nepoznala, nebyl tak špinavý, jako když k nám přijede; ustrojen byl jako kníže pán a měl zlatý řetěz u hodinek.“ — „Čeho dost, snadno tím plýtvati,“ řekla babička; „ostatně,“ doložila, „vy také nejdete mezi lidi v šatech, v nichž se doma válíte, to je dlužen člověk společnosti i sobě, chodit si v čistém šatu, když to může být.“ — „Ale ten musí být bohatý, vidíte?“ mínily děti. — „Nevím, nebyla jsem v jeho truhle, ale může být, umíť on dobře prodávat.“ — Poslední den masopustu přišly ještě s velikým povykem maškary, v čele sám masopust; byl celý ověšen hrachovinou jako medvěd. V každém stavení utrhly z něho hospodyně kousek a schovaly. Ten kousek hrachoviny z masopustu dávaly husám do hnízd, když je nasazovaly, aby prý dobře seděly.

Pochoval se masopust a s ním konec učiněn zimním radovánkám. Babička zpívala u kolovrátku postní písně; když děti k ní přisedly, povídávala jim o životu Pána Krista, a první postní neděli oblékla smutkový oděv. Dni byly delší a slunce mocnější, teplý vítr sežíral sníh na stráních. Slepice již zase vesele krákoraly po dvoře, hospodyně, když se sešly, mluvily o nasazování vajec, o setí lnu, hospodáři chystali pluhy a brány. Pan myslivec,

když chtěl z protějšiho lesa přímo na Staré bělidlo, nemohl již přes řeku, led pukal a pomalu se kus po kusu poroučel, jak pan otec říkal, když ráno k stavidlu dohlížet chodil a na záspí Proškovic chvilku u babičky postál. Přešla neděle Černá, Družebná, Kýchavná a pátou neděli, Smrtnou, zaradovaly se děti: „Dnes budem vynášet smrt,“ a děvčata dodaly: „Dnes je naše koleda!“ Babička udělala Adelce líto, na které shromážděla kolik dní výdunky, navésila je na ně, navázala červených faborů, aby veselé bylo. Děvčata šly koledovat. Odpoledne se všechny děvčata shromáždily ve mlýně, kdež se strojila smrt. Cilka udělala slaměný došek, každá z děvčat dala něco ze šatstva na něj; čím byla Mařena pěknější, tím větší chlouba. Když byla ustrojena, vzaly ji dvě děvčata pod paždí, ostatní do páru seřadily se za nimi a lítami točice zpívaly „Smrt nesem ze vsi, nové léto do vsi“, jdouce ode mlýna ke splavu. Starší chasa šla opodál za nimi, chlapci ale s posměšnými posunkami je obskakovali, chtějí Mařeně strhnout čepec; děvčata ale ji bránily. Přijdouce ke splavu rychle smrt odstrojily a s velkým jáсотem hodily došek do vody; nato sebrali se chlapci s děvčaty a společně začali zpívat: „Smrt plave po vodě, nové leto k nám jede s červenými vejci, žlutými mazanci.“ Nato zase děvčata začaly: „Líto, líto, líto, kdes tak dlouho bylo? U studánky u vody — mylo ruce i nohy. Fiala, růže kvěsti nemůže, až jí Pánbůh spomůže.“ A zase chlapci spustili: „Svatý Petr z Říma, pošli flaši vína, abychom se napili, Pánaboha chválili.“ — „No, pojdte dále, koledníci,“ volala paní Prošková, poslouchajíc na záspí chasu; „pojdte dále, víno vám nedáme, ale něco přece, abyste se obveselili.“ Chasa vešla s domácimi děvčaty do sednice a Kristla i ostatní šly za nimi, veselíce se a zpívajíce s nimi.

Na Květnou neděli ráno běžela Barunka k řece na-

trhat kočiček, ony vždy již květly, „jak by věděly, že jich na ten den třeba,“ myslilo si děvče. Když šla s babičkou do kostela na hrubou, nesly si jich každá hrst k svčení. Na Škaredou středu, když dopředla babička svůj úkol a kolovrat vynášela na půdu, volala Adelka: „Oh je, už jde kolovrat na půdu, babička bude příst na vřetánko!“ — „Až dá-li Pánbůh do zimy, pak ho zase sneseme,“ povídala jí babička. Na Zelený čtvrtek věděly děti, že nebudou snídat nic jiného než jidášky s medem. Na Starém bělidle nebylo včel, ale pan otec poslal vždy plást medu, když přehlížel. Pan otec byl včelař a měl mnoho úlů; slíbil také Proškové, až se mu podaří roj, že dostanou, poněvadž nejednou slyšel od babičky, že by si ničeho nepřála u toho stavení než úl, že je veselo člověku, když vidí ty včeličky celý den lítat z úlu, do úlu a pilně pracovat.

„Barunko, vstávej, slunce hned vyjde!“ budila babička na Velký pátek ráno vnučku, zpolehoučku ji klepajíc na čelo. Barunka měla lehké spaní, hned se probudila, a vidouc stát babičku u postele, vzpomněla, že byla prosila večer, aby ji vzbudila k rannímu modlení. Vyskočila, přehodila přes se sukýnku a šátek a šla s babičkou. Voršu a Bětku také vzbudila; „děti necháme spát, ještě tomu nerozumějí, budeme se modlit za ně,“ povídala. Jak dvěře u síně zavrzly, hned se ozývala drůbež i dobytek a psi vyskočili z bud. Babička je vlídně odstrčila a ostatním pravila: „Mějte strpení, až se pomodlíme!“ Když se byla Barunka na babiččin příkaz v struze umyla, šly na stráň modlit se „devět otčenášů a zdrávasků, aby jim Pánbůh popřál po celý rok čistotu těla“, jak to byl obyčej. Stará babička klekla, vroucně sepjala scvrklé ruce přes prsa, mírné oko její důvěrně obrátilo se k růžovým červánkům, které na východě zvěstovaly příchod slunce. Barunka klečela vedle ní,

čerstvá, růžová jako poupátečko. Modlila i ona se chvíli nábožně, ale pak se její jasné, veselé oči od východu točily po lese, po lukách a stráni. Rmutné vlny pomalu plynuly, unášejíce s sebou vždy ještě kusy ledu a sních, v roklich na stráni bělel se také ještě sních, ale sem tam zelenala se již tráva, rané chudobky vykvétaly, stromy a křoviny začínaly pučet, příroda probouzela se k radostnému životu. Růžové červánky rozcházely se po obloze, ze záhor vystupovaly zlaté paprsky výše a výše, pozlacujíce vrcholky stromů, až pomalu slunce v celé své velebnosti se ukázalo a světlo svoje po celé stráni rozlilo. Protější stráň byla ještě v polosvětle, za splavem padala mlha níže a níže a nad jejími vlnami bylo vidět na vrchu nad pilou klečct ženské pilařovic. „Koukejte jen, babičko, jak krásně slunce vychází,“ povídala Barunka, všecka pohroužena v podivu světla nebeského, „kž bychom nyní klečely na Sněžce!“ — „Chceš-li Boha vroucně vzývat, všude k tomu místo, zem Páně celá krásná,“ řekla babička, udělavši kříž a vstanouc se země. Jak se ohlédly, viděly nad sebou nejvýše na stráni Viktorku, opřenou o strom. Kučeraté vlasy od rosy zvlhlé visely jí kolem tváří, šat měla pocuchaný, hrdlo odhalené, černé oči planouce divým ohněm upřeny byly k slunci, v ruce pak držela rozkvetlý již petrklíč. Nezdálo se, že babičku vidí. „Kdepak ta ubohá zase chodila,“ povídala stařenka útrpně. — „A hle, kdepak našla již petrklíč!“ — „Někde vrch lesa, vždyť ona tam zchodí každý kout.“ — „Já ji oň poprosím!“ řeklo děvče a již běželo na stráň; tu se Viktorka ze svého zamyšlení probudila a rychle k odchodu se obrátila, když ale Barunka volala: „Prosím tě, Viktorko, dej mi ten kvítek,“ zůstala stát a se zrakem k zemi obráceným podala jí petrklíč. Pak se ale uškubla a jak šípka letěla po stráni dolů. Barunka sběhla k babičce. „Už dávno, co si nepřišla pro potravu,“

mínila babička. — „I včera, když jste byla v kostele, byla u nás, maminka jí dala bochník chleba a jidášky,“ pravila Barunka. — „Teď bude zase chudákovi lépe v letě; ale bůh ví, ona jako by neměla cit. Celou zimu jen v lehkém šatu, bosa; vždyť pak krvavé stopy po ní zůstávaly na sněhu, a ona jakoby nic. Jak ráda by jí byla paní myslivcová každý den teplého jídla dala do syta, avšak nepřijme ničeho než kousek pečiva. Nešťastné stvoření!“ — „Ono jí není snad zima v té jeskyňce, babičko, sice by někam šla; vždyť jsme ji mnohdykrát prosily, aby zůstala u nás.“ — „Pan myslivec povídal, že je v takových podzemních dírách v zimě teplo, a poněvadž Viktorka nikdy do vytopené sednice nepřijde, že zimu tak jako my necítí. To už Pánbůh tak řídí; on sesílá anděle strážce dítkám, aby střežli jich ode všeho zlého, a Viktorka je také ubohé dítě,“ pravila babička vcházejíc do stavení.

Jindy zaznívalo klekání a poledne s Žernovského vrchu s vížky nad kaplicí; ten den ale vyběhl Jan a Vilém s řehťáckami do sadu a řehťali, až vrabce se střechy vyplašili. Odpoledne šla babička s dětmi do městečka k božímu hrobu, stavily se pro panímámu a Mančinku. Panímáma vždy vedla babičku do komory a ukazovala plnou vošatku barevných vajec koledníkům, ukazovala celou řadu mazanců a tučného beránka. Také podala dětem vždy po hnětance, babičce nikoli, ona věděla, že stařenka od snídaně na Zelený čtvrtek až do večere po vzkříšení do úst nevezme; ona sama také se na Velký pátek postila, ale přísný půst jako babička, to říkala, že by nevydržela. „Každý dle svého svědomí, milá panímámo; já myslím, má-li být půst, ať je půst.“ Prohlížejíc pak panímámino umění a pochválíc kde co, dokládala: „My se zítra do pečení pustíme, uchystáno je vše; dnešní den ať je obětován modlitbě.“ A takový způsob byl

v Proškovíc domácnosti, neboť babiččino slovo platilo. Na Bílou sobotu bylo ale na Starém bělidle od časného jitra jako na pražském mostě: v sednici, v kuchyni, ve dvoře, u pece, všude se potkávaly dělné ruce, a ku kterékoli z ženských se děti se svými záležitostmi obracely, každá si naříkala, že neví, kde jí hlava stojí, i Barunka měla tolik práce, že zapomněla jedno pro druhé. Zato bylo ale k večeru v stavení všechno všude v pořádku a babička s Barunkou i matkou šly na vzkříšení. Když pak v ozářeném, nábožnými naplněném chrámu zaznělo ze všech úst slavné „Vstaltě této chvíle ctný vykupitel! Hallelujah!“, tu se cítilo děvče unešeno mocným citem, prsa se jí dmula, pudilo ji to ven, ven do širé prostory, kde by mohla dát průchodu nevýslovnému járotu, který jí v duši hlaholil. Celý večer bylo jí neobyčejně milo, a když jí dávala babička dobrou noc, vzala ji okolo krku a pustila se do pláče. „Co je ti, proč pláčeš?“ ptala se jí babička. — „Nic mi není, babičko, v sobě mám radost, že musím plakat,“ odpovědělo děvče. A stařenka sehnula se, políbila vnučku na čelo a pohladila jí líce, neříkajíc ani slova. Znalat svoji Barunku! —

Na Boží hod vzala babička k svěcení s sebou do kostela mazanec, víno a vejce. Když to pak domů přinesla, rozkrájelo se svěcené, každý z domácích dostal od obého po kousku a trochu vína. Drůbež a dobytek dostaly zase od obojího jako na vánoce, aby prý byly domu přichylné a hojný užitek dávaly, povídala babička. V pondělí byl ale na ženské zlý den, byla dynovačka a koleda. Sotva byly Proškovíc ráno vstaly a se ustrojily, již ozývaly se za dveřmi hlasy: „Já jsem malý koledníček“ atd., a tu najednou zaklepal kdosi na dvéře; Bětko šla otevřít, ale opatrně otvírala, mohli to být i chlapi, neboť jisto bylo, že žádný ze známých vyšlehání nedaroval. Byl to pan otec, nejranější ze všech. Přišel jako svatoušek, přál

„šťastné a veselé hody“, pod kabátem měl ale schovanou vrbovou dynovačku; tu najednou s ušklíbnutím vytáhl a začal ženské šlehat. Dostaly všechny, i hospodyně, Adelka, i babičku šlehl přes faldy, „aby blechy neštípaly“, dodal se smíchem. A jako každý jiný koledník, dostal také pan otec po vajíčku, po jablíčku. „Co hoši, jak jste koledovali?“ ptal se pan otec chlapců. — „To jsou pěkní, jindy se jim nechce s lože, dnes ale sotva jsem vstala, už byli v sednici, aby mně vyšlehali,“ žalovala Barunka a pan otec i chlapci se jí vysmáli. Přišel i pan myslivec dolů dynovat, i Míla i Tomeš, zkrátka nebyl pokoj celý den a děvčata, jak zhlédly chlapce, schovávaly holá ramena pod zástěry.

XIII

Jara skokem přibývalo; lidé pracovali již v polích, nahoře na stráni vyhrávali se ještěrky a hadi, že se jich děti, jdouce na podzámecký vrch fialky a konvalinky hledat, vždy lekly; babička jim ale říkala, že se nemají co bát, že do svatého Jiří žádné zvíře není jedovaté, že se může vzít do ruky, „ale pak, když slunce už vysoko, pak je v nich jed,“ dokládala. Na louce za splavem rozkvítalo buličí očko, pryskyřník, na stráni modraly se podlésky a zlatově leskly se petrklíče. Děti sbíraly mladá lupénka do polívky, kopřivy přinášely housátkům, a kdykoli šla babička do chléva, slibovala Stračce, že už co nejdřív půjde na pastvu. Stromy úprkem obalovaly se listem, komáři vesele hráli ve vzduchu, skřivánek vznášel se vysoko v povětří, děti ho slyšely, ale málokdy malého zpěváčka viděly; také žežulku poslouchávaly a křičely do lesa: „Žežulko, pověz nám, jak dlouho budeme živi?“ Někdy zakukala, někdy se ale na ni Adelka zlobila, že nechce schválně zakukat. Chlapci učili Adelku otloukat